

[Simonsen.]

kan administreres, og hvorefter vi får en klar skillelinje mellem funktionærlovens tryghedsbestemmelser og ferielovens rekreative sigte. Jeg nærer ikke nogen bekymring for, som hr. Erling Dinesen var inde på, at det skulle virke bremsende på mulighederne for forbedrede opsigelsesvarsler. Man må i hvert fald konstatere, at der alene igennem den foreslåede paragraf ligger en forbedring af de eksisterende opsigelsesvarsler.

Vi kan også tilslutte os stramningen af de bestemmelser, der er anført i loven for lærlinges ret til feriepenge, og spørgsmålet om feriepenge for sygdomsperioder.

Med hensyn til de ændringsforslag, som er stillet fra oppositionens side vedrørende medhjælperne, må vi sige, at vi må stemme imod disse ændringsforslag. Der er i betænkningen gjort rede for flertallets synspunkter i denne forbindelse. Uanset at man ud fra et rationelt synspunkt kunne ønske alle lønmodtagere omfattet af loven, må vi dog sige, at der er en række specielle forhold, der gør sig gældende for medhjælperne, ligesom også socialdemokratiet anerkender, at der er en række specielle forhold, der gør sig gældende for tjenestemændenes vedkommende. Der er tale om medhjælpere, som er ansat i landbruget, og hvis de blev inddraget under ferieloven, ville vi slå den ansættelsesform i stykker. Vi må dog her slå fast, at medhjælperne har lige så gode ferieydelsesbetingelser som de øvrige lønmodtagere. At der imellem kan være tale om en skævhed i forbindelse med selve lægningen af ferien, det skal jeg indrømme, og jeg vil derfor håbe, som det er anført i betænkningen, at arbejdsministeren vil få mulighed for at finde frem til en løsning på dette spørgsmål, som jo i første række vedrører de kvindelige medhjælperne, som bl. a. er ansat på institutioner osv.

Endelig er der ændringsforslagene om 4 ugers ferie. Jeg ved ikke, for hvilken gang vi efterhånden diskuterer socialdemokratiets og SF's forslag om, at ferien skal udvides fra 3 til 4 uger, og jeg må indrømme, at jeg har

det sådan, som hr. Erling Dinesen også havde det, at det efterhånden er svært at mobilisere kræfterne til at argumentere endnu en gang for denne sag. Jeg har tidligere sagt og vil gerne fremhæve dette igen, at jeg er for så vidt ikke uenig i indholdet i oppositionens forslag, men jeg er uenig i den fremgangsmåde, man vælger, og jeg er enig i den fremgangsmåde, som hr. Erling Dinesen selv anvendte, dengang han var arbejdsminister, og som hr. Erling Dinesen formentlig også ville have fulgt, hvis han stadig væk havde været arbejdsminister. Det er en meget let sag at stille smukke forslag op om 4 ugers ferie, men det tæller ikke. Hr. Erling Dinesen ved udmærket godt, at det i virkeligheden er et urealistisk forslag efter den struktur, vi har på arbejdsmarkedet. Det er et forslag, som kun kan klæres i en større sammenhæng. I det øjeblik vi tager en lang række forskellige faktorer ind, ja, så kan man selvfølgelig også her diskutere udvidelsen af ferien. Men man kan ikke tage det ud som et isoleret problem. Jeg tror også, at lønmodtagerne i stort omfang efterhånden har gennemskuet det, der ligger i hr. Erling Dinesens og i socialistisk folkepartis ændringsforslag på dette område, og erkender, at en vedtagelse af et sådant forslag i virkeligheden ville bevirke, at der så var givet frit lejde til i folketinget også at gennemføre negative foranstaltninger på disse områder — fordi der må være balance i tingene. Derfor er jeg af den faste overbevisning, at det, der tjener lønmodtagerne bedst, er, at man så vidt muligt mellem arbejdsmarkedets parter søger at nå frem til en løsning på dette spørgsmål.

Endelig skal jeg give nogle korte kommentarer til det udvalg, der arbejder med sikring af feriepengene. Jeg vil håbe, at ministeren vil skynde på udvalget, så vi så hurtigt som muligt kan få en afklaring på et system, der skal afløse det eksisterende feriemærkesystem, som vi alle sammen erkender er irrationelt. Det er jo et udvalg, der har siddet længe, det kan vi nok også alle sammen blive enige om, og jeg synes, det